

waimuga tütarlapsed kui Els peavad salafunsti oskama, ridade wahelt enam lugeda, kui ridade sees seisab, se on: kirjutaja mõtteid omal wiisil wenitada ja laiendada, kunni kōik nõnda näitab, kuda nemad soowiwad. Els andis Hansu kirja mulle lugeda, sest et seal midagi saladust sees ei olnud. Hans kirjutas, kuda ülemate poolt neile enne jõulut luba oli antud neljaks nädalaks koju minna, kelle omaksed Peeterburist wāga kaugel ei ela, ja ütles siis pikemalt: „Kui mõned minu seltsimeestest luba läksid paluma ja neile pilletid kätte anti, tõusis kaa mul igatsus teid jõulu pühil waatama tulla; aga pikemalt asja läbi mõeldes arwasin paremaks igatsemist waigistada ja seie jääda, kui tundsin, et teeleminemise mõtte juba südame rahutumaks tegi, mis kui sile merepind waiksemat tuuleõhku ei näi kannatama, waid kōhe krooksele tõmbab. Paremine tahan teid, kui seie saadik igapäew mõttes waatamas käia ja endist õnnelikuma aega meeletuletada, kus meie weel üheskoos elasime. Kinni kaswanud haawadel on õrn nahk, kunni aeg armikohad parandab.“ Wiimaks küsis ta: kudas Etsel elupääwad käidaneda, kas ikka weel tema wastatõrkumine pakutud hea eest tütarlast pahandada, ehk kas meel nii kaugelt lahkemaks läinud, et ükskord andeks andmist tohiks loota? Nende küsimiste peale pidi Els oma käega wastust andma, muido wõida Hans pahaks panna. Kui mittu paberit lehte ta enne raiskas, kui kivi tahtmist mööda korralt läks, seda ei tea ma tõtelikult ütelda; aga nii palju olen ma kuulnud, et Hans kirja lugedes rõõmu pärast oli hüpanud.

Tema südames oli palju soem kewade kui Peeterburi ilmades, mis weel õige wilud näitasid. Müüd kus pakis jää korra lõhnutud oli, hakkas kirjade käimine Else ja Hansu wahel liikuma, aga mina ei tohi tütarlapse kirjadest mitte ainukest Kalendri lugeja kätte anda. Mõttelge ise, mis Els saaks ütleva, kui tema arglikust kirjast tükike trüki pandaks? Ma lardan, tema ei wõttaks eluilmas enam sulge oma näpude wahele, mis meie Hansu pärast peaksite kahetsema, kes tema kirjatähtedest, kui mesilane õilmetest, magusat met imes.

Meie päiwil, kus aur ja wälk oma wāega maailma wana kere kipuwad lõhki ajama, peab küll kaa naiserahwast leitama, kes — nõõlast ja sukawardast lahkudes — orjawitsalisel raamatukirjutamise teel õnne lähawad katsuma — siiski, kui ma ükskord oma poega kosji peaksin läkitama, tahaksin ma temale nii kaua lauda, kunni ta märkama hakkab:

„Talla maha kirjaneitsid,
Pabernirgid, peenikesed!
Talla maha suleneitsid,
Pikalbiuksil tiindi piigad!
Kost noore nõõlaneitsi,
Sukawarda weeretaja,
Peemetulbi liigutaja!“

Mööda minnes tahame nelipühi kolmandamal pääwal sulmaperesse Tammele natuke sisse minna, ehk meid küll sinna ei palutud, aga üks wana tutaw lähab mõne korra kaa palumata pidude tuppä, kust teda wälja ei wifata. Seal oli lusti ja ilu palju rohkem